

je bang bent, Ru mis te loopen. Nou, maar 't is idioot, hoor!"

„Phihil" — galmde Ma's stem weer door 't huis.

„Ja Ma." „Kom eens boven". „Ja Ma".

Zonder een woord te zeggen, ging Phil de trap op. Wat waren haar beenen zwaar. O, wat was ze geschrikt. Verliefd? Was zij verliefd? Kon je op je veertiende jaar al verliefd zijn? Waarom dacht Greet 't?

„Phil, ruim dadelijk die boeken op; je hebt nu 't heele kastje voor jou alleen, en nog laat je altijd de boel zwerven". Phil gehoorzaamde zwijgend. Toen de boeken waren opgeruimd, zei ze opeens!

„Ma, ik ga nog even naar Kalshoven, die nieuwe sonates bestellen, mag ik?"

„Ja, maar direct terug, want 't wordt al donker."

Toen Phil op de fiets zat en als een razende trapte, om gauw in de Westerstraat te zijn, voelde ze nog dat er iets naars was, iets vreemd-naars. Maar ze kon er nu niet aan denken. Maar — in de Viestraat — ze had ook al t i j d pech — kwam ze Ru tegen. Ze deed, of ze hem niet zag, kreeg toch een kleur. „Verliefd", klonk het opeens weer in haar hoofd. Gut, zou Ru 't óók weten?

Warm en bezweet kwam ze thuis. Den brief had ze in haar blouse. Ze zou 'm wel ongemerkt aan Greet geven....

„Waar kom je vandaan?" Phil hoorde aan den toen van Ma's stem, dat er onheil dreigde.

„Van Kalshoven.... 't was er zoo vol.... enne". Phil stopte halverwege. Natuurlijk had Ru verteld, dat hij haar in de Viestraat was tegengekomen.

„Wat had ik je gezegd, toen je uitging?"

„Dat ik dadelijk terug moest komen". Phil voelde zich koud van angst.

„Zoo, en daarom reed je door de Viestraat, hè? Bah, wat kun je liegen! 't was zoo vol bij Kalshoven. Daar!" — en Phil kreeg een klap op elke wang — „en nu ga je dadelijk naar bed, ik wil je niet meer zien".

Phil wist niet hoe ze de kamer uitkwam. Ze rukte haar jurk uit en haar verdere klee-

ren en kroop in bed, 't dek hoog over haar hoofdje trekkend. O, 't was verschrikkelijk, verschrikkelijk. En Greet had niets gezegd, dat was gemeen. — En Ru had gezien, dat ze 'n klap kreeg, en dacht dat ze loog en hoorde dat ze naar bed werd gestuurd om acht uur als een klein kind.... o 't was verschrikkelijk, verschrikkelijk.

Ze wreef haar voorhoofd over 't kussen, nerveus de handen erin gekrampt, heel haar lijfje gespannen. — Haar wangen gloeiden, van de klappen en nu van 't broeien onder de dekens. Ze had opeens een gevoel of ze zou stikken, sloeg het dek weg en voelde de avondkou door de openstaande warandendeuren over haar brandend gezichtje waaien. Na 't woelen en schuiven onder het warme dek, zat ze nu opeens, half overeind, roerloos, met één hand steunend op 't bed, in de andere de weggeslagen dekens. Wat stil was de kamer.... Zoo donker — en met heen-en-weer wuivende schaduwen van de boomen in den tuin. Heel donker.... en stil.... En ze lag hier alleen, in bed, en de anderen zaten boven in de lichte huiskamer en Greet schonk thee en Ru rookte zijn cigaret...

En zachtjes zinkend op haar eene arm, 't donker hoofdje op 't schemerwitte kussen, begon ze te huilen, stilletjes bedroefd.... de heele avond moest ze hier alleen in de donkere kamer in bed liggen.... en wat had ze gedaan? Ze had 't voor Greet gedaan, dat jokken, dat was toch niet erg? Ze jekte zoo dikwijls dat kon niet anders, maar nooit jekte ze oneerlijk. Even welde een golf van boosheid in haar, om die klappen van Ma, maar dan overmeesterde het verdriet weer alles. Ze moest hier in de koude nachtkamer in 't naar-witte bed liggen, terwijl ze allemaal boven in de gezellige huiskamer zaten.... en ze had n i e t s gedaan, z e v e r d i e n d e 't niet.

Toen ze een poosje gehuild had, ging 't vanzelf weer over en ze kreeg een plezierig-verdrietgevoel. 't Was toch wel mooi, dat ze zoo de straf leed voor Greet. Maar waarom had Greet 't niet gezegd.... dat vond ze